

Arrest

**nr. 108 698 van 29 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 augustus 2012 en hebben zich vluchteling verklaard op 29 oktober 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 31 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 17 april 2013.

1.3. Op 24 april 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van X :

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Deir Kanoun Naher. U bent een sjiitische moslim. Het merendeel van uw leven bracht u door in Beiroet. U had gedurende zes jaar een snackbar samen met uw broer.

Drie jaar geleden besloot u om geld te lenen bij Ali Awada, een machtige man uit de wijk die een belangrijke functie heeft bij de Amal beweging, om een eigen zaak op te zetten. U was hem een som van 20.000 Amerikaanse dollar schuldig met intrest. Na twee of drie maanden stopte u met betalen en stuurde hij mensen op u af om u tot een betaling te dwingen. Omdat uw betalingen uitbleven dreigde hij u te vermoorden. In het laatste jaar kregen jullie echte problemen met de man. Hij stuurde enkele mannen naar het huis van uw schoonfamilie en ze beledigden en bedreigden zowel uw vrouw als haar moeder. Uiteindelijk vluchtten jullie naar het zuiden van Libanon en kreeg uw vrouw een miskraam. Toch slaagden de mannen er ook in om jullie in Tyr te vinden en werd u geslagen. U diende geen klacht in bij de politie en u besloot om het land te verlaten samen met uw vrouw, Chehab Iman (CGVS 12/21214B; O.V. X). Op 31 augustus 2012 betrad u het Belgische grondgebied. Circa twee maanden later, op 29 oktober 2012, diende u uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een religieuze huwelijksakte neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat u geld geleend heeft van een man die politiek actief was. Zo heeft u helemaal niet aangetoond dat u ook maar iets weet over de persoon met wie u problemen zou gehad hebben. Alles wat u weet over 'Ali Awada' is dat hij de 'militaire verantwoordelijke' was van de wijk en dat hij een 'wapen' droeg en 'bodyguards' had. Verschillende keren gevraagd om diens rol binnen Amal toe te lichten, kunt u slechts stellen niets meer te weten (CGVS, p. 10-13). Dit is bitter weinig informatie over een man die u beweerde te vrezen in Libanon en die de oorzaak is van uw vlucht naar België. Uw vrouw was evenmin in staat om informatie te geven over de man die u een lening verstreekte (CGVS Chehab Iman, p. 3). U vergoelijkt uw onwetendheid door te stellen dat dit uw zaken niet zijn, wat toch wel opmerkelijk is gezien net deze persoon aan de oorsprong van uw problemen ligt en er toch van uit kan worden gegaan dat u zich over hem zou hebben geïnformeerd (CGVS, p. 11). U heeft dan ook geenszins aangetoond dat u ook maar enige band had met deze man.

Voorts zijn de omstandigheden rond uw lening helemaal niet aannemelijk. U zou een lening gekregen hebben door een tussenpersoon van Ali Awada. U heeft er echter geen idee van hoe deze tussenpersoon in verband stond met Ali Awada. U denkt dat hij 'misschien' een kennis of een verwant was van de man, wat een niet echt overtuigend antwoord is (CGVS, p. 11). De lening zelf leek ook op een zeer gemakkelijke manier bekomen te zijn, zonder mondelinge of schriftelijke afspraken (CGVS, p. 11-12). U gevraagd hoe de lening dan tot stand is gekomen, ontwijkt u de vraag door te stellen dat het een zwakke en machtige partij betreft en dat 'die' mensen veeleisend zijn (CGVS, p. 9). Ook uw vrouw tast totaal in het duister wat betreft de lening, nochtans een zeer belangrijk gegeven in uw asielaanvraag (CGVS Chehab Iman, p. 3). Het is helemaal niet geloofwaardig dat er bij een lening van 20.000 Amerikaanse dollar geen strikte afspraken gemaakt werden over de afbetaling van deze som, vooral wetende dat deze man een onbekende was voor u en er geen persoonlijke of familiale garanties waren dat u de lening zou afbetalen (Vragenlijst DVZ Chehab Iman 31.10.2012, p. 4). Het feit dat u in dezelfde wijk woonde is niet afdoende om te verklaren waarom een financiële transactie plaatsvond zonder bijkomende afspraken. Het is met andere woorden totaal niet aannemelijk dat u ooit een lening heeft genomen bij deze man.

Ook de volgende vaststelling leidt tot dezelfde conclusie. In plaats van dat u logischerwijze financiële gevolgen zou ervaren nadat u uw, echter onbestaande, overeenkomst met de man niet opvolgde, stelde u dat u 'geslagen' werd en 'bedreigd werd met de dood' (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt dat de man initieel heel weinig ondernam, hoewel u al na twee tot drie maanden stopte met betalen (CGVS, p. 10). Daarna zou hij overgegaan zijn tot 'slagen' en 'bedreigingen' (CGVS, p. 10). Uw snackbar leek op geen enkel moment in het vizier gekomen te zijn, terwijl net hieruit toch munt geslagen kon worden en het meer dan aannemelijk is dat een schuldeiser beslag zou leggen op de snackbar, vooral als het een belangrijke en machtige persoon in de wijk is (CGVS, p. 11). U minimaliseert de waarde van de snackbar en stelt dat het slechts ging om een bedrag van 7000 dollar. Tegen de achtergrond van een financieel geschil is het niet logisch dat u deze snackbar voor eigen buit

kon verkopen (CGVS, p. 12). Daarenboven is het totaal niet geloofwaardig dat u, noch uw vrouw weten welke personen u precies lastig vielen, terwijl de problemen volgens uw verklaringen al geruime tijd aan de gang waren (CGVS, p. 10-13; CGVS Chehab Iman, p. 3). Dit getuigt van bijzonder weinig interesse voor een situatie die u wel tot in een heel ander land gebracht zou hebben. Ook deze observatie brengt zware klappen toe aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u ondanks uw geldproblemen een grote som geld betaald zou hebben aan een smokkelaar terwijl er voor u en uw vrouw een gemakkelijke manier bestond om naar België te komen (CGVS, p. 5-6). De broers van uw vrouw wonen in België en ook u blijkt familie te hebben in België (CGVS, p. 5-6; CGVS Chehab Iman, p. 2). Uit de door ons geraadpleegde informatie kan men op uitnodiging van een familielid in de Libanese ambassade te Beiroet een visum voor België aanvragen (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U hier dan ook specifiek vragen rond gesteld, beweerde u dat de broers van uw vrouw niet op de hoogte waren van uw problemen, alsook dat u gewoonweg uw eigen familie niet geïnformeerd heeft. Een reden hiervoor heeft u zelfs niet. U houdt het bij de bondige verklaringen dat ze 'misschien neen' zouden zeggen (CGVS, p. 5-6). Dit zijn allemaal ongeloofwaardige verklaringen en duiden nogmaals op leugenachtige verklaringen. Uw reisroute is overigens zo summier en vaag beschreven, u 'denkt' dat u in Istanbul een tussenlanding maakte en u kent het land niet waar u een tweede tussenstop maakte, dat het vaststaat dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw illegale reis naar België (CGVS, p. 5-7). Andermaal kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. U stelde dat u uw paspoort moest vernietigen van de smokkelaar omdat u in een 'moeilijke' situatie zat en dat u geen andere documenten mee had gebracht, doch u zou proberen om 'iets van papieren' te verkrijgen uit Libanon (CGVS, p. 7). De religieuze huwelijksakte die u neerlegde is een vel papier dat helemaal niet de waarde heeft van een identiteitsbewijs. Uw vrouw is evenmin in staat om haar identiteit te bewijzen om dezelfde reden (CGVS, p. 3-4). Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit van iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. De Belgische instanties hebben dan ook geen zicht op uw identiteit of op uw gezinssamenstelling. Het feit dat u geen enkel document neerlegt, geeft de indruk dat u bewust uw ware identiteit verborgen houdt. U verzuimt dan ook in uw plicht tot medewerking om uw identiteit kenbaar te maken. Uw verklaringen hierover kunnen dan ook slechts herleid worden tot loze beweringen die op geen enkele manier bevestiging vinden in schriftelijke stukken.

Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat het bijna twee maanden geduurd heeft voor jullie asiel aanvragen in België. Jullie zijn immers al op 31 augustus 2012 toegekomen en hebben pas op 29 oktober 2012 asiel aangevraagd (Verklaring punt 36; Verklaring Chehab Iman, punt 36). Ingeval van een gegronde vrees voor vervolging is het de plicht van de asielzoeker om zo spoedig mogelijk een asielaanvraag in te dienen. Zoals eerder reeds gezegd, hadden zowel u als uw vrouw familie in België en kan er verondersteld worden dat deze jullie uitvoerig informeerden over de te volgen procedures. Er is dan ook sprake van een laattijdige asielaanvraag, wat uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd.

Tot slot dient er aangestipt te worden dat er ook in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven baseert, door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van X :

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Markaba. U bent een sjiitische moslim. Uw ouders wonen in Beiroet. Omwille van de problemen van uw echtgenoot Skaiki Ali (CGVS 12/21214; O.V. X) verliet u Libanon. Uw echtgenoot had immers gedurende zes jaar een snackbar samen met zijn broer. Drie jaar geleden besloot hij om geld te lenen bij Ali Awada, een machtige man uit de wijk die een belangrijke functie heeft bij de Amal beweging. Hij was hem een som van 20.000 Amerikaanse dollar schuldig met intrest. Na drie maanden stopte hij met betalen en stuurde Ali Awada mensen op hem af om hem tot een betaling te dwingen. Omdat zijn betalingen uitbleven dreigde hij hem te vermoorden. In het laatste jaar kregen jullie echte problemen met de man. Hij stuurde enkele mannen naar het huis van uw ouders en ze beledigden en bedreigden zowel uw moeder als uzelf. Uiteindelijk vluchtten jullie naar het zuiden van Libanon en kreeg u een miskraam. Toch slaagde de mannen er ook in om jullie in Tyr te vinden en werd uw man geslagen. Jullie dienden geen klacht in bij de politie en jullie besloten om het land te verlaten. Op 31 augustus 2012 betrad u het Belgische grondgebied. Circa twee maanden later, op 29 oktober 2012, diende u uw asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenoot. In hoofde van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook in uw hoofde niet geoordeeld worden dat u een gegronde vrees in de zin van de Conventie dient te koesteren. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat u geld geleend heeft van een man die politiek actief was. Zo heeft u helemaal niet aangetoond dat u ook maar iets weet over de persoon met wie u problemen zou gehad hebben. Alles wat u weet over 'Ali Awada' is dat hij de 'militaire verantwoordelijke' was van de wijk en dat hij een 'wapen' droeg en 'bodyguards' had. Verschillende keren gevraagd om diens rol binnen Amal toe te lichten, kunt u slechts stellen niets meer te weten (CGVS, p. 10-13). Dit is bitter weinig informatie over een man die u beweerde te vrezen in Libanon en die de oorzaak is van uw vlucht naar België. Uw vrouw was evenmin in staat om informatie te geven over de man die u een lening verstrekke (CGVS Chehab Iman, p. 3). U vergoelijkt uw onwetendheid door te stellen dat dit uw zaken niet zijn, wat toch wel opmerkelijk is gezien net deze persoon aan de oorsprong van uw problemen ligt en er toch van uit kan worden gegaan dat u zich over hem zou hebben geïnformeerd (CGVS, p. 11). U heeft dan ook geenszins aangetoond dat u ook maar enige band had met deze man.

Voorts zijn de omstandigheden rond uw lening helemaal niet aannemelijk. U zou een lening gekregen hebben door een tussenpersoon van Ali Awada. U heeft er echter geen idee van hoe deze tussenpersoon in verband stond met Ali Awada. U denkt dat hij 'misschien' een kennis of een verwant was van de man, wat een niet echt overtuigend antwoord is (CGVS, p. 11). De lening zelf leek ook op een zeer gemakkelijke manier bekomen te zijn, zonder mondelinge of schriftelijke afspraken (CGVS, p. 11-12). U gevraagd hoe de lening dan tot stand is gekomen, ontwijkt u de vraag door te stellen dat het een zwakke en machtige partij betreft en dat 'die' mensen veeleisend zijn (CGVS, p. 9). Ook uw vrouw tast totaal in het duister wat betreft de lening, nochtans een zeer belangrijk gegeven in uw asielrelaas (CGVS Chehab Iman, p. 3). Het is helemaal niet geloofwaardig dat er bij een lening van 20.000 Amerikaanse dollar geen strikte afspraken gemaakt werden over de afbetaling van deze som, vooral wetende dat deze man een onbekende was voor u en er geen persoonlijke of familiale garanties waren dat u de lening zou afbetalen (Vragenlijst DVZ Chehab Iman 31.10.2012, p. 4). Het feit dat u in dezelfde wijk woonde is niet afdoende om te verklaren waarom een financiële transactie plaatsvond zonder bijkomende afspraken. Het is met andere woorden totaal niet aannemelijk dat u ooit een lening heeft genomen bij deze man.

Ook de volgende vaststelling leidt tot dezelfde conclusie. In plaats van dat u logischerwijze financiële gevolgen zou ervaren nadat u uw, echter onbestaande, overeenkomst met de man niet opvolgde, stelde u dat u 'geslagen' werd en 'bedreigd werd met de dood' (CGVS, p. 8). Uit uw

verklaringen blijkt dat de man initieel heel weinig ondernam, hoewel u al na twee tot drie maanden stopte met betalen (CGVS, p. 10). Daarna zou hij overgegaan zijn tot 'slagen' en 'bedreigingen' (CGVS, p. 10). Uw snackbar leek op geen enkel moment in het vizier gekomen te zijn, terwijl net hieruit toch munt geslagen kon worden en het meer dan aannemelijk is dat een schuldeiser beslag zou leggen op de snackbar, vooral als het een belangrijke en machtige persoon in de wijk is (CGVS, p. 11). U minimaliseert de waarde van de snackbar en stelt dat het slechts ging om een bedrag van 7000 dollar. Tegen de achtergrond van een financieel geschil is het niet logisch dat u deze snackbar voor eigen buit kon verkopen (CGVS, p. 12). Daarenboven is het totaal niet geloofwaardig dat u, noch uw vrouw weten welke personen u precies lastig vielen, terwijl de problemen volgens uw verklaringen al geruime tijd aan de gang waren (CGVS, p. 10-13; CGVS Chehab Iman, p. 3). Dit getuigt van bijzonder weinig interesse voor een situatie die u wel tot in een heel ander land gebracht zou hebben. Ook deze observatie brengt zware klappen toe aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u ondanks uw geldproblemen een grote som geld betaald zou hebben aan een smokkelaar terwijl er voor u en uw vrouw een gemakkelijke manier bestond om naar België te komen (CGVS, p. 5-6). De broers van uw vrouw wonen in België en ook u blijkt familie te hebben in België (CGVS, p. 5-6; CGVS Chehab Iman, p. 2). Uit de door ons geraadpleegde informatie kan men op uitnodiging van een familielid in de Libanese ambassade te Beiroet een visum voor België aanvragen (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U hier dan ook specifiek vragen rond gesteld, beweerde u dat de broers van uw vrouw niet op de hoogte waren van uw problemen, alsook dat u gewoonweg uw eigen familie niet geïnformeerd heeft. Een reden hiervoor heeft u zelfs niet. U houdt het bij de bondige verklaringen dat ze 'misschien neen' zouden zeggen (CGVS, p. 5-6). Dit zijn allemaal ongeloofwaardige verklaringen en duiden nogmaals op leugenachtige verklaringen. Uw reisroute is overigens zo summier en vaag beschreven, u 'denkt' dat u in Istanbul een tussenlanding maakte en u kent het land niet waar u een tweede tussenstop maakte, dat het vaststaat dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw illegale reis naar België (CGVS, p. 5-7). Andermaal kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. U stelde dat u uw paspoort moest vernietigen van de smokkelaar omdat u in een 'moeilijke' situatie zat en dat u geen andere documenten mee had gebracht, doch u zou proberen om 'iets van papieren' te verkrijgen uit Libanon (CGVS, p. 7). De religieuze huwelijksakte die u neerlegde is een vel papier dat helemaal niet de waarde heeft van een identiteitsbewijs. Uw vrouw is evenmin in staat om haar identiteit te bewijzen om dezelfde reden (CGVS, p. 3-4). Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit van iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. De Belgische instanties hebben dan ook geen zicht op uw identiteit of op uw gezinssamenstelling. Het feit dat u geen enkel document neerlegt, geeft de indruk dat u bewust uw ware identiteit verborgen houdt. U verzuimt dan ook in uw plicht tot medewerking om uw identiteit kenbaar te maken. Uw verklaringen hierover kunnen dan ook slechts herleid worden tot loze beweringen die op geen enkele manier bevestiging vinden in schriftelijke stukken.

Ten slotte dient er opgemerkt te worden dat het bijna twee maanden geduurd heeft voor jullie asiel aanvroegen in België. Jullie zijn immers al op 31 augustus 2012 toegekomen en hebben pas op 29 oktober 2012 asiel aangevraagd (Verklaring punt 36; Verklaring Chehab Iman, punt 36). Ingeval van een gegronde vrees voor vervolging is het de plicht van de asielzoeker om zo spoedig mogelijk een asielaanvraag in te dienen. Zoals eerder reeds gezegd, hadden zowel u als uw vrouw familie in België en kan er verondersteld worden dat deze jullie uitvoerig informeerden over de te volgen procedures. Er is dan ook sprake van een laattijdige asielaanvraag, wat uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd.

Volledigheidshalve dient er aangestipt te worden dat er ook in hoofde van uw echtgenoot door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van de Conventie van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, passen verzoekers de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op hun eigen situatie, waarbij zij een poging ondernemen om een aantal weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voeren verzoekers aan dat in de bestreden beslissingen niet voldoende wordt geargumenteed waarom zij niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Zij vrezen bij een terugkeer ernstige schade te lijden, toegebracht door A.A. en diens kompanen. Daarnaast wijzen verzoekers op de fragiele veiligheidssituatie in Libanon. Zij verwijzen in dit verband naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies, waaruit blijkt dat het land lijdt onder de ontwikkelingen in de regio en dat de veiligheidscontext snel kan verslechteren. Ook de ontwikkelingen in Syrië hebben een negatieve uitwerking in Libanon, aldus verzoekers. Sinds mei 2012 hebben religieuze botsingen meerdere slachtoffers gemaakt, zowel in Tripoli als in Beiroet, waar verzoekers wonen. In hetzelfde reisadvies wordt ook gesteld dat de banlieu ten zuiden van Beiroet, alsook de 12 Palestijnse vluchtelingenkampen en hun omgeving zones zijn die aan het centrale gezag van de Libanese autoriteiten ontsnappen en dat er over het algemeen in Libanon een terroristische dreiging is.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: verzoekers identiteitskaarten met vertaling in het Nederlands en een reisadvies Libanon van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 22 oktober 2012, geldig op 25 mei 2013.

2.4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker geld geleend heeft van een man die politiek actief was daar zij bitter weinig informatie kunnen verschaffen over de man die zij beweren te vrezen in Libanon en die de oorzaak is van hun vlucht naar België, (ii) ook de omstandigheden rond zijn lening helemaal niet aannemelijk zijn daar verzoeker er geen idee van heeft wie de tussenpersoon was door wie hij de lening van A.A. verkregen heeft en het helemaal niet geloofwaardig is dat er bij een lening van 20.000 Amerikaanse dollar geen strikte afspraken gemaakt werden over de afbetaling van deze som, vooral wetende dat deze man een onbekende was en er geen persoonlijke of familiale garanties waren dat verzoeker de lening zou afbetalen, (iii) uit verzoekers verklaringen blijkt dat de man initieel heel weinig ondernam, hoewel hij al na twee tot drie maanden stopte met betalen, waarna hij zou overgegaan zijn tot 'slagen' en 'bedreigingen', en zijn snackbar op geen enkel moment in het vizier leek gekomen te zijn terwijl net hieruit toch munt geslagen kon worden en het meer dan aannemelijk is dat een schuldeiser beslag zou leggen op de snackbar, vooral als het een belangrijke en machtige persoon in de wijk is, het tegen de achtergrond van een financieel geschil ook niet logisch is dat hij deze snackbar voor eigen buit kon verkopen en het daarenboven totaal niet geloofwaardig is dat zij niet weten welke personen hen precies lastig vielen terwijl de problemen volgens hun verklaringen al geruime tijd aan de gang waren, (iv) het opmerkelijk is dat zij ondanks hun grote geldproblemen een grote som geld zouden betaald hebben aan een smokkelaar terwijl er voor hen een gemakkelijke manier bestond om naar België te komen daar de broers van verzoekster in België wonen en ook verzoeker familie in België blijkt te hebben en uit de geraadpleegde informatie blijkt dat men op uitnodiging van een familielid in de Libanese ambassade in Beiroet een visum voor België kan aanvragen, en hun reisroute overigens zo summier en vaag beschreven is dat het vaststaat dat zij bedrieglijke verklaringen aflegden over hun illegale reis naar België, (v) zij geen enkel bewijs neerleggen ter staving van hun identiteit of nationaliteit en de religieuze huwelijksakte slechts een vel papier is dat helemaal niet de waarde heeft van een identiteitsbewijs en (vi) het bijna twee maanden geduurd heeft voor zij asiel aanvroegen in België, wat hun geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit

blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontcrachten.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.7. Waar verzoekers stellen dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoekers met hun stelling voorbijgaan aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers hun beweerde vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat zij er geenszins in slagen hun vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.8. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers er geenszins in slagen aannemelijk te maken dat zij in hun land van herkomst worden gevisieerd. Verzoekers hun verklaringen zijn immers over de hele lijn dermate vaag, onduidelijk en onwaarschijnlijk dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

2.8.1. Zo slagen zij er vooreerst niet in middels concrete en plausibele verklaringen aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk geld heeft geleend van A.A., een man die politiek actief was.

Verzoekers blijken immers amper informatie te kunnen verschaffen over de man die hen een lening verstrekke en die aan de oorzaak zou liggen van hun vlucht naar België. Van iemand die beweert zijn/haar land te zijn ontvlucht omdat hij/zij een machtig man vreest die een belangrijke functie bekleedt binnen de Amal beweging, mag worden verwacht dat hij/zij een redelijke kennis heeft van deze man. Er kan worden aangenomen dat verzoekers niet elk detail over A.A. kennen, doch niet dat zij op het merendeel van de hen hierover gestelde vragen geen duidelijk antwoord kunnen geven. Verzoeker komt immers niet verder dan te stellen dat A.A. de 'militaire verantwoordelijke was van de wijk, dat hij een wapen droeg en bodyguards had, terwijl verzoekster behoudens het gegeven dat A.A. een invloedrijk lid van de Amal-beweging is, niet in staat bleek te zijn om ook maar enige informatie over deze man te verschaffen (administratief dossier, stuk 4, gehoor CGVS verzoeker, p. 10-11 en p. 13, stuk 4, gehoor

CGVS verzoekster, p. 3 en stuk 10, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.), terwijl zij nochtans de mening toegedaan is dat A.A. een vriend van verzoeker was (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Dat verzoeker zich niet zou hebben geïnformeerd over de persoon waarmee hij zaken doet en die hem en zijn echtgenote thans naar het leven zou staan, getuigt van een verregaande nonchalance en desinteresse en kan dan ook niet in alle redelijkheid worden aangenomen. Verzoekers hun manifeste gebrek aan kennis in dit verband betreft de kern van hun relaas en brengt dan ook hun algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. De argumentatie in het verzoekschrift dat A.A. gekend stond voor het lenen van geld aan personen die het nodig hadden, dat zij niet meer over A.A. kunnen vertellen aangezien zij hem niet persoonlijk kennen en dat verzoeker door het aangaan van de lening geen persoonlijke relatie heeft gekregen met A.A. doch de relatie puur zakelijk en heel oppervlakkig bleef, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen en overwegingen. Ook het betoog dat het evenmin hoeft te verbazen dat verzoekster geen informatie over A.A. kan verschaffen daar de vrouw zich in de Libanese cultuur bezig houdt met het huishouden en de beslissing om geld te lenen een beslissing van verzoeker was, waarvan verzoekster zich niets hoefde aan te trekken en hierover van haar geen inmenging werd verwacht of zelfs geduld, kan bezwaarlijk overtuigen. Verzoekster zou immers persoonlijk bedreigd zijn, diende samen met haar echtgenoot te vluchten naar het zuiden van Libanon zag zich uiteindelijk genoodzaakt om haar land van herkomst te ontvluchten omwille van de problemen van haar echtgenoot. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker haar heeft ingelicht over de problemen waarin hij verzeild was geraakt en over de persoon met wie hij deze problemen kent. Tot slot is ook het verwijt als zou het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek hebben verricht naar de mogelijkheid in Libanon voor particulieren om geld te lenen via de 'reguliere' weg, via bankinstellingen, en de stelling dat het in Libanon de normaalste zaak is dat mensen geld lenen van rijke en machtige personen, niet dienstig. In de bestreden beslissingen wordt immers niet betwist dat het een gangbare praktijk zou zijn dat mensen geld lenen van rijke en machtige personen doch wordt geen geloof gehecht aan verzoekers bewering dat hijzelf geld zou hebben geleend van A.A., gelet op hun uitermate vage verklaringen omtrent deze persoon.

Bovenstaand besluit wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat verzoekers ook de wijze waarop de lening werd bekomen en de afspraken over de afbetaling van het ontleende bedrag – eerder het gebrek aan dergelijke afspraken – niet op plausibele wijze weten voor te stellen. Verzoekers verwijten het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de heersende cultuur en de praktijken in de Libanese samenleving te negeren en de omstandigheden rond de lening eerder af te toetsen aan het 'Westerse model' en stellen dat een schriftelijke overeenkomst voor A.A. geen must was teneinde de terugbetaling van de lening te verzekeren aangezien hij een machtig man is die door iedereen wordt gevreesd, waarmee zij evenwel opnieuw niet vermogen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker er geen idee van heeft wie de tussenpersoon was door wie hij de lening van A.A. verkregen heeft en het helemaal niet geloofwaardig is dat er bij een lening van 20.000 Amerikaanse dollar geen strikte (mondelijke of schriftelijke) afspraken gemaakt werden over de afbetaling van deze som. Voor het overige volharden verzoekers in de eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, wat uiteraard geen dienstig verweer vormt om de motieven dienaangaande van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Het komt immers aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoekers geen eensluidende verklaringen afleggen over het feit of zij al dan niet gepoogd hebben om klacht in te dienen tegen A.A.. Immers, waar verzoeker beweert dat hij geen klacht durfde in te dienen omdat A.A. lid is van de Amal-beweging en de politie hem onmiddellijk zou inlichten over deze klacht (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.), houdt verzoekster voor dat zij wel degelijk naar de politie gingen maar dat ze daar te horen kregen dat ze niets konden doen omdat ze geen bewijs hadden van de bedreigingen en niemand voor hen wilde getuigen over het incident (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Ook deze vaststelling zet hun geloofwaardigheid verder op de helling.

2.8.2. De geloofwaardigheid van verzoekers hun relaas wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat zij ondanks hun geldproblemen een grote som geld betaald zouden hebben aan een smokkelaar terwijl er voor hen een gemakkelijke manier bestond om naar België te komen daar de broers van verzoekster in België wonen en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat men op uitnodiging van een familielid in de Libanese ambassade in Beiroet een visum voor België kan aanvragen.

Verzoekers benadrukken dat zij uit hun land van herkomst gevlucht zijn en er aldus geen tijd was om hun reis op een legale wijze te regelen. Voorts betwisten zij de stelling als zouden zij gemakkelijk op een legale manier naar België kunnen komen. Zij stellen dat de theorie niet gelijk staat aan de praktijk en dat het aanvragen van een visum vanuit de Belgische ambassade in Libanon een werk van lange adem is, waar zij geen tijd voor hadden aangezien zij bedreigd werden met de dood en Libanon moesten ontvluchten. Opnieuw overtuigen verzoekers niet in het minst. Vooreerst tonen zij op generlei wijze aan dat het ondernemen van een illegale reis minder tijd in beslag zou nemen dan een legale reis. De bewering dat het in de praktijk niet zo eenvoudig zou zijn om een visum aan te vragen bij de Belgische ambassade in Libanon, betreft niets meer dan een ongefundeerde bewering. Bovendien kan niet worden ingezien hoe verzoekers, die beweren gedurende twee jaar lastig te zijn gevallen door A.A. wegens wanbetalingen, kunnen volhouden dat zij niet over de nodige tijd beschikten om hun vertrek uit hun land van herkomst op legale wijze te organiseren. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zijn snackbar verkocht voor 7000 dollar (administratief dossier, stuk 4, p. 12). Bovendien wordt in het verzoekschrift opgeworpen dat verzoekers hun familieleden in Libanon hen financieel hebben ondersteund teneinde hun vlucht met de smokkelaar te kunnen betalen. Het tart naar het oordeel van de Raad dan ook iedere verbeelding dat verzoekers de opbrengst van de snackbar en de financiële ondersteuning van hun familie zouden hebben gebruikt om op illegale wijze naar België te reizen eerder dan met deze gelden (een gedeelte van) hun schulden af te lossen.

Dat verzoekers bedrieglijke verklaringen afleggen over hun illegale reis naar België blijkt andermaal uit het feit dat vooral verzoeker uitermate summiere en vage verklaringen aflegt aangaande hun reisweg. De Raad acht het treffend dat zowel verzoeker als verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaven van Libanon over Turkije en vervolgens Spanje naar België te zijn gereisd (administratief dossier, stukken 9 en 10, verklaringen DVZ, vraag 36), terwijl verzoeker tijdens het gehoor zijn reisweg niet langer kon toelichten en evenmin informatie kon verschaffen over het in hun paspoorten aangebrachte visum (administratief dossier, stuk 4, p. 5-7). Verzoeker kon evenmin verduidelijken met welke luchtvaartmaatschappijen zij hebben gereisd (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst DVZ, vraag 36). De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker alleen Arabisch spreekt en alleen Arabisch kan lezen, dat zij tijdens de vlucht niet ontspannen waren en de vlucht heel erg stresserend was aangezien zij niet wisten of de documenten waarmee zij reisden legale documenten waren en dat de beklemmende angst om gevat te worden pas van hun schouders gleed eens ze buiten de luchthaven in Brussel stonden, is niet ernstig. De Raad benadrukt in dit verband dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij/zij haar reisweg en de door hem/haar gebruikte documenten waarmee hij/zij reisde voldoende kan toelichten en dat zijn/haar verklaringen hieromtrent minstens klaar en ondubbelzinnig zijn. Dat verzoekers omtrent de landen van doorreis en het in het eigen paspoort aangebrachte visum geen duidelijke gegevens kunnen/willen verstrekken, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan medewerking en haalt hun algehele geloofwaardigheid verder onderuit. Ook verzoekers hun bewering dat zij na aankomst in België hun paspoorten hebben verscheurd (administratief dossier, stukken 9 en 10, verklaring DVZ, vraag 35), sterkt de Raad in zijn oordeel dat zij bewust informatie betreffende hun reisroute en de door hen gebruikte reisdocumenten trachten achter te houden.

Bovendien moeten verzoekers minstens in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa/België zijn aangekomen. Zij kunnen echter geen reisbescheiden voorleggen en maken aldus op vrijwillige wijze iedere controle van hun reisweg onmogelijk.

2.8.3. Tot slot benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn/haar land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij/zij zich, indien hij/zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat verzoekers bij hun aankomst niet op de hoogte zouden zijn geweest van de asielprocedure doet hieraan geen afbreuk daar zij zich hieromtrent via de broers van verzoekster, die allen in België wonen en gehuwd zijn met een Belgische vrouw (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, vraag 3.6. en verklaring DVZ, vragen 18 en 30), konden informeren. Dat verzoekers aldus bijna twee maanden hebben gewacht alvorens asiel aan te vragen, stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn/haar leven zijn/haar land te hebben verlaten en toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekers hun asielaanvraag niet om reden van overmacht laattijdig werd ingediend maar dat dit een eigen keuze betrof en dat hun gedrag haaks staat op de ernst van de door hen ingeroepen vrees.

2.8.4. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het door verzoekers opgediste relaas.

De door verzoekers bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van hun asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde fotokopieën van hun identiteitskaart en de in de loop van de administratieve procedure voorgelegde religieuze huwelijksakte vormen slechts een aanwijzing van hun identiteit en nationaliteit, gegevens welke evenwel niet in twijfel worden getrokken, doch vormen niet het minste bewijs van de door hen beweemde vervolgingsfeiten.

2.8.5. Tot slot wijst de Raad erop dat het door verzoekers geschonden geachte artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat aan het asielrelaas en de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht zodat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en dan ook niet kan worden ingezien op welke wijze genoemd artikel geschonden zou kunnen zijn.

2.8.6. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. Gelet op de manifeste ongelooftwaardigheid van verzoekers hun vluchtrelaas, kan hen evenmin de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet worden toegekend. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9.2. In zoverre verzoekers verwijzen naar de veiligheidssituatie in Libanon, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij/zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn/haar persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Met de uiteenzetting in het verzoekschrift en het neerleggen van een reisadvies voor Libanon – dat overigens slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libanese nationaliteit bezitten – tonen verzoekers, die Libanese staatsburgers zijn, niet aan dat er actueel in Libanon sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een gewapend conflict. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn/haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de door verzoekers bijgebrachte informatie kan geenszins blijken dat er in hun land van

herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in het bijgebrachte reisadvies dat dat, ofschoon de situatie gespannen is en er gewag kan worden gemaakt van toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen in Tripoli en Beiroet, niet kan worden besloten dat er in Libanon thans sprake zou zijn van willekeurig geweld ten gevolge van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt eveneens dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het Noorden van Libanon slachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen door het Syrische leger en schoten gelost aan de Syrische kant van de grens. Uit deze informatie blijkt niet dat de Syrische crisis actueel een dermate impact heeft op de rest van het land dat er sprake is van een situatie van willekeurig geweld ten gevolge van een gewapend conflict. Uit het reisadvies blijkt derhalve geenszins dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Waar verzoekers in fine vragen om minstens de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS